

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 70724-08-24

לפני:

כבוד השופט עופר גרוסקופף
כבוד השופט יחיאל כשר
כבוד השופטת רות רונן

העותרים:

1. פלוני
2. פלונית

נגד

המשיבים:

1. צבא הגנה לישראל
2. קצין משטרה צבאית ראשי
3. נציב שירות בתי הסוהר
3. המטה לביטחון לאומי
4. היועצת המשפטית לממשלה
5. הפרקליטה הצבאית הראשית

עתירה לצו הביאס קורפוס; תגובה מקדמית מטעם המשיבים
מיום 8.9.2024; הודעה מטעם העותרים מיום 15.9.2024;
תגובה מטעם המשיבים מיום 10.10.2024

בשם העותרים:

עו"ד נאדין אבו ערפה

בשם המשיבים:

עו"ד מתן שטיינבוך

פסק-דין

השופטת רות רונן:

1. לפנינו עתירה שהוגדרה כעתירת "הביאס קורפוס". בעתירה שהוגשה ביום 29.8.2024 נטען כי העותרים, אב ובתו בת ה-5 (להלן: הקטינה), הם תושבי רצועת עזה אשר היו במשמורת הצבא נכון ליום 24.3.2024. הסעד העיקרי שהתבקש בעתירה הוא כי המשיבים יבהירו מה מצבם של העותרים, ובכלל זאת האם הם מוחזקים על ידי המשיבים והאם אחד מהם או שניהם מצאו את מותם בעודם בידי הצבא.

2. ביום 8.9.2024 הגישו המשיבים בהתאם להחלטתי תגובה מקדמית, בה ציינו כי על פי המידע שנמסר מגורמי המשטרה הצבאית – אין אינדיקציה למעצרו או החזקתם של העותרים על ידי כוחות הביטחון בעבר או בהווה; ועל פי מידע שנמסר מגורמי שירות בתי הסוהר לא נמצא רישום של העותרים במערכות ואין אינדיקציה להחזקתם.

לאחר הגשת התגובה האמורה התבקשו העותרים להודיע אם הם עומדים על עתירתם. ביום 15.9.2024 הוגשה הודעה מטעם העותרים בה נטען כי חיילים פרצו לבניין משפחת העותרים ביום 24.3.2024 במהלכה נפצעה הקטינה ואמה; ולאחר מכן, נלקחה הקטינה לחדר אחר ואילו האם התבקשה לעזוב. עוד נטען כי האב (הוא העותר 1) נותר לבדו. נטען כי עקבותיהם של העותרים נעלמו מרגע שהחיילים החזיקו אותם. נוכח האמור, ביקשו העותרים להבין בין היתר האם המשיבים עודם מחזיקים את העותרים מבלי למסור מידע למשפחה וכן מה עלה בגורלם של העותרים שהיו על פי הנטען במשמורת החיילים.

למען שלמות התמונה, התבקשה חגובת המשיבים גם לאמור בהודעה זו. בתגובתם, הבהירו המשיבים כי נערכה בדיקה נוספת ממנה עלה כי אין בידי הגורמים הרלוונטיים – המשטרה הצבאית או השב"ס – אינדיקציה למעצרים או החזקתם של העותרים על ידיהם, ועל כן לא יכולה להיות אינדיקציה כי העותרים מצאו את מותם לאחר שנעצרו על ידי הצבא.

3. במצב דברים זה, בו גורמי המדינה מבהירים כי אין בידם כל אינדיקציה למעצרים או החזקתם של העותרים על ידיהם בהווה או בעבר, דין העתירה להידחות. עניינו של הסעד העיקרי שהתבקש בעתירה היה כאמור להודיע למשפחת העותרים על ידי מי הם מוחזקים ואם שוחררו או מצאו את מותם. עניינו של סעד זה בא על פתרונו כמענה העובדתי שניתן על ידי המשיבים, מענה שנהנה מחזקת התקינות המנהלית שלא נסתרה (בג"ץ 5474/24 אבו לבן נ' צבא הגנה לישראל (2.9.2024)).

4. ביחס לסעד השני שהתבקש בעתירה (בו התבקש בירור האם העותרים עצורים במתקן כליאה שאינו מוכרז) – המשיבים הבהירו גם עניין זה (בסעיף 6 לתגובתם להודעת העותרים). כעולה מהדברים האמורים בתגובה, אין בסיס לטענת העותרים כי ישנם כלואים המוחזקים על ידי המדינה במתקן כליאה שאינו מוכרז; וכפועל – עצורים כאלה מוחזקים מכוח הדין הישראלי. בדרך כלל הם מוחזקים תחילה במתקני כליאה צבאיים; ולאחר מכן, ככל שנדרש, הם מיועדים לעבור להחזקה במתקני שירות בתי הסוהר. המשיבים אף ציינו כי טענות אלה ממילא לא נכללו במסגרת הפנייה המוקדמת שהוגשה מטעם העותרים, ואף מטעם זה יש לדחות אותן על הסף.

5. הסעד השלישי שהתבקש (מתן מענה כללי לשאלה מיהו הגורם האחראי על מסירת מידע אודות החזקת העותר ואחרים כמצבו) – הוא סעד כוללני, ואין מקומו להחברר במסגרת העתירה דנן לאור מכלול הנסיבות שפורטו לעיל.

6. לפיכך, העתירה מיצתה את עצמה ודינה להידחות. בנסיבות העניין אין צו להוצאות.

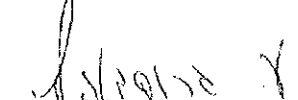
ניתן היום, י"א תשרי תשפ"ה (13 אוקטובר 2024).

רות רונן
שופטת

יהיאל כשר
שופט

עופר גרוסקופף
שופט